

[Rytter.]

dervisningsministeren ikke dette Forslag, akkurat som nu, da der er et andet Flertal? Det blev afvist. Følgelig havde man ikke nogen som helst Grund til at tro, at Ministeren vilde komme med dette Forslag. Den nuværende Ordning blev afslaaet i 1937, men i 1938 vedtager man den. Altsaa maa det komme temmelig overraskende, og jeg tror, at den højtærede Undervisningsminister her har foretaget sig noget, som vil faa vidtrækkende Betydning. Selvfølgelig er det ikke sket med Vilje, men fordi han har set forkert paa Forholdene deroppe. Naar Dansk falder bort, er efter min Mening en af de vigtigste Forbindelsesveje for den ubemidlede Del af Færingerne mellem Danmark og Færøerne faldet bort. Jeg haaber imidlertid, at Ministeren vil faa Ret i den Betragtning, at Dansk skal læres, og at han vil benytte alle dertil egnede Midler.

Med Hensyn til Kirkesproget vil jeg indrømme, at det spiller en mindre Rolle. Det drejer sig her om voksne Mennesker, saa det spiller ikke saa stor en Rolle, om det er det ene eller det andet Sprog, men Kirkesproget har i flere Hundrede Aar været Dansk deroppe. At man ogsaa har benyttet Færøsk, er en Sag for sig, men Dansk har været Kirkesproget i 400 Aar.

Naar man nu mener at have gennemført noget, man sætter Pris paa paa Færøerne, tror jeg, man tager fejl. Jeg tror, at hvis man havde taget en Folkeafstemning vedrørende Anordningen om Undervisningsproget, vilde der have vist sig at være et stort Flertal for, at man ikke ønskede denne Ordning. I sin Tid, da jeg hævdede, at dette var Færingernes Standpunkt, foranstaltede den daværende radikale Kirkeminister en Afstemning i Thorshavn vedrørende Kirkesproget, og til Ministerens Overraskelse gav den det Resultat, at ca. 400 — jeg kan ikke huske det nøjagtige Tal, men det var saadan noget lignende — stemte for Dansk, medens ca. 100 stemte for Færøsk. Saa stor var Forskellen dengang; det var altsaa vedrørende Kirkesproget.

Jeg har her talt om Skolesproget og Kirkesproget. Nu foreligger det samme Spørgsmaal vedrørende Retssproget, idet ogsaa Retssproget skal være baade Færøsk og Dansk. Jeg er bange for, at det vil virke i samme Retning som det andet. Det vil jo betyde, at man kan forlange Protokolering paa Færøsk og for saa vidt kun kan have færøske Embedsmænd. Ogsaa dette betragter jeg som et Tilbageskridt, som noget, vi ikke skulde have gjort.

Ogsaa med Hensyn til Statstidende, som nu ogsaa skal komme paa Færøsk, har man efter min Mening opgivet noget, som man til Gavn for Samhørighedsfølelsen mellem Færøerne og Danmark ikke burde have opgivet.

Den højtærede Statsminister nævnte til Slutning Flaget. Jeg er fuldt ud enig med den højtærede Minister i det Spørgsmaal; jeg har staaet paa forskellige Talerstole sammen med Statsministeren, og vi har haft ganske samme Mening om Flagspørgsmaalet deroppe og hernede. Derfor vil jeg ogsaa haabe, at man fra Regeringens Side vil kræve de Regler overholdt, som vi har angaaende Flaget, og sige, hvad der er lovligt, og hvad der er ulovligt, saaledes at man deroppe ved, hvad der er det ene, og hvad der er det andet. Jeg kender kun denne Sag, saaledes som den foreligger refereret i Bladene, men hvis det er rigtigt, at Færøernes Lagting har besluttet at flage med et Flag, som ikke er Dannebrog, anser jeg denne Beslutning for ulovlig, og haaber derfor, at den højtærede Statsminister vil gribe ind og sige, at det er ulovligt. Jeg er ligesom Ministeren en Modstander af al Tvang, men jeg er samtidig Tilhænger af, at vi faar rene og klare Linier netop paa et saa vanskeligt Omraade, som her er Tale om, med Hensyn til Færøerne.

Jeg slutter med at sige, at Forespørgsler her i Rigsdagen angaaende Færøerne anser jeg for uheldige, fordi de, som det ærede Medlem for 7de Kreds sagde, bliver misbrugt deroppe over for Regeringen, og her maa man huske paa, at Regeringen er den danske Regering. De bliver misbrugt, idet man siger: Hvorfor holder I paa den danske Regering, naar I er utilfredse med den; lad os saa alle sammen gaa imod den danske Regering. Derfor er jeg bange for Forespørgsler angaaende Færøerne i al Almindelighed. Men jeg vilde ønske, at den Slags Spørgsmaal maa blive drøftet hernede, og jeg tror, at der fra alle Sider vil være god Vilje, og jeg kan forsikre den højtærede Undervisningsminister om, at partipolitisk Nytte bliver der ikke draget af en saadan Sag; dertil griber den alt for meget ind i de Følelser, som rører sig dybt paa Færøerne. Jeg tror, at Undervisningsministeren mod sin Vilje er kommet til at begaa et Fejlgreb, som vil vise sig at være meget alvorligt. Men jeg siger: Bare jeg maa faa Uret, bare det maa vise sig, at Ministeren faar Held med sig, og at de Maader, som han anser for egnede, vil blive Indledningen til, at Danskundervisningen absolut ikke gaar tilbage, men snarere bliver fremmet.